

Murat Serçek

- şiirler -

Yayın Tarihi:

12.11.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Murat Serçek (1980 -)

Pazartesi günlerini hiç sevmedim, pazartesinin de beni sevmediğine eminim zaten. Tembelliği meslek edinmek bir uzmanlıktır, kendimle ne kadar övünsem de azdır.

Pazartesi konusunda yalnız olmadığımı ve benim gibi düşünen insanların olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor. Demek ki ben normal bir insanım...

Tembelliği meslek olarak gören birisi olarak, okul yıllarımda sınav arifeleri aklıma geliyor. Hâlbuki sınav tarihini nerdeyse bir ay öncesinden bilmeme rağmen son güne kadar rafa kaldırmak özgürlük, arife gününde ise altyapı kopya çalışmaları da birer işkence...

Tıpkı şu anda bu hikâyeyi yazmak gibi... Bu bir ödev; ama benim ödevim, benim yaşamım. "Hadi yaz! " demekle olmayan cinsten...

Kimse çıkıp bana ben çalışkanım demesin zaten. Hiç okula giderken ya da işe giderken hayıflanmadık mı? Ben buna istekli köleleriz diyorum. Sonuçta kimse zorla işe yollanmıyor değil mi? Çenemin bu kadar düşük olması, yediğim ilk tokatla alakası var desem gülersiniz sanırım. Maalesef doğru, anlatayım:

Aile bireylerinin yoğun iş temposu yüzünden, yalnız geçen çocukluğumda en büyük eksiklerimden biride konuşmak... Hatta konuşamamak...

Sabah, öğle, akşam yemekleri hazırlanır önüme konur ve tembihlenir. Dışarı çıkmak yok, kibritle oynamak yok, suyla oynamak yok. Yok... Yok... Yok... Konuşmayı bilmeyen yıllarımda farkında olmadan 'pandomim'le tanışmışım meğerse. Bu arada en yakın arkadaşlarımda evde bulunan tüm çatal ve bıçaklar, malum yalnızlığın yan etkileri...

İnsanın kendini anlatamaması gerçekten çok acı. Kendi içimde de tiyatro oyunculuğunun ilk adımları sanırım. Konuşabildiğim iki altın kelime, elmaya 'ami' suya ise 'hudi' dediğimi anımsıyorum. İsteddiğim şeyi anlatamadığımda da ağlardım. Bu işkence beş yaşına kadar sürdüğünü anımsıyorum. Ağladığım anlarda annem susturmaya çalışır, elma ya da su istediğimi düşünüp ikisini de getirirdi. Ağlarken küçük dilimin gözükmemesi sonucunda, konuşamama sebebimi küçük dilimin olmayışıyla bağdaştırıp doktora gittiğimizi de anımsıyorum. Doktorun küçük dili var korkmayın demesiyle rahatlayan annemin yüz ifadesini hala unutamam. Meğerse çözüm o kadar yakınmış ki daire kapısını açıp dışarıdaki çocuklara karışmak kadar. Doktor tavsiyesiyle sınırları olan özgürlük bahçesinde çatal ve bıçağın dışında bana benzeyen yeni arkadaşlar ve ilk karşı cinse olan merakım, heyecanımı da anımsıyorum. Hatta ilk fiili eylemim tellere tırmanmak ve yaşıtım olan karşı

cinse erkekliğimi kanıtlamak olduğuydu. Erkeklik gcle alakalı demek ki Tırmanabiliyorsan gclsn ve de erkek...

Çok kısa sürede kelime hazineme yeniler girmeye başlamıştı. Kfrlere alışmamın zor olmadığını, bende de potansiyel olduğunu anlamıştım. Ama nerden bilebilirdim ki ilk tokadın temeli olacağını... Bir limon, bir sıkımlık beynimle arkadaşlarımın anneleriyle yakından alakalı sözlerimin başıma dert olacağını...

Konuşmak, kendini anlatabilmek, isteklerini dile getirmek meğerse ne güzel Őeymiř. Bu güzelliklerin bir sabah yüzümde bir tokat olarak patlaması kaşınılmazmış. O sabah iki kişinin bile zor sığabileceği mutfakta çeyrek porsiyon yer kaplayan bedenimle tezghın üzerine çıkmış ufak pencereden yan komşumuzun oğluna, 'oğluşu'nun annesine yakın temennilerimi bağırarak dile getirdiğim anda hiçbir açıklama yapılmadan yüzümde patlayan tokat yüzümün kanlar içinde kalmasına rağmen, soru sormama mani değildi tabii ki. Bir sıkımlık beynimle, kanlar içinde kalmama ben ne yaptım Şimdi, ben ne yaptım Şimdi nakaratlarım, kanlarım ve gzyaşımla sorduğum 'ilk soru'ydu ve hayatımda ailemin benden duyduğu ilk kfrck.

İtiraf ediyorum ortaokul yıllarında evin telefonu çalmıştı ve ben açmıştım. 'Alo... Alo!' dememe rağmen ses yoktu bende o sinirle arayanın 'ebe'sini sormuştum. Meğerse o kişi de abimmiş, telefon ahizesi de arızalıymış. Ama suç bende mi?

Ben ne yaptım Şimdi?

Murat SERÇEK

-----sandaldaki adam-----

İimde tarif edemediğim bir heyecanla oğretmenlere grnmeyeceğim gecekondunun arkasında, her zamanki sohbetlerimizin dndğu yerde, avucumun içinde sakladđım sigaramı içiyordum. İlk gelen bendim, sigaramın dumanı okul ceketimin kolundan içeri giriyor, yaka kısmından çıkıyordu. Heyecanım ve yakalanma korkum an ve an büyüyordu. Planımızı yapmıştık, okulu kıracak ve Maltepe sahilde içkilerimizi yudumlayıp, bağıra çağıra Şiir okuyacaktık.

Beklediđim yerin tehlikesini hissediyordum, yarısını iebildiğim sigarayı ayağımla sndrdğm anda köşeden fötr şapkalı coğrafya hocamızın çıkması aynı ana denk gelmişti. Saçlarım, kravat takmayışım ve gömleğimin pañolonumun dışında bulunmasından dolayı defalarca fira yediğim, coğrafya hocam yanıma geldi... Daha doğrusu onun yolu zerindeydim. Ayağımı kaldıramıyordum, kaldırısam izmariti görecekti. Lanet sigarada sönmemiş ayakkabımın yanlarından dumanı süzülüyordu. Dikkatini dağıtmak için hocama seslenmek zorunda kaldım;

— Hocam günaydın, bu fötr şapkadan nerde bulabilirim, size çok yakışıyor...

— Oğlum sabah sabah kaşınma burada ne için var, okula hadi kaybol...

— Arkadaşları bekliyorum hocam...

Yüzüme bakmadan ilerledi ve köşeyi dönünce kayboldu, rahatlamıştım. Orada durmamın başıma dert çıkaracağını bildiğim için daha uzak bir nokta, tüm arkadaşlarımın bir önceki durağı, otobüs durağına gitmeye karar verdim. Durağa vardđımda cebimden ikinci sigaramı çıkardım. Bu sigaramı içerken daha rahat, gözlerden uzaktım. nce yavuz peşinden apo zen ve Nuray beraber geldiler.

Hararetili bir Şekilde coğrafya hocasıyla yaşadığım olayı anlattım. Bir yandan kaçış planımız hazır olduğu için, ne yapmamız gerektiğini iyi biliyorduk. Öğrenci biletlerimizi aldık ve yine bir kaza kurşununa yakalanmamak için, bir sonraki durağa yürümeye başladık. Her zamanki sıradan sohbetlerimizin dışında Maltepe de başka ne yapabiliriz diye düşünüyorduk. Otobüsün gelmeye niyeti yoktu, ilk gelen dudulu-bostancı minibsne binip okul bölgesinden uzaklaştık. Minibüs dolu olduğundan nefes almak zorlaşıyordu. Bir yandan kızları da korumak istiyorduk. nce bostancıya oradan Pendik minibsyle Maltepe ye varmıştık. Günün tadını

çıkarmaya başlamıştık.

Maltepe emniyet müdürlüğünün oradan sahile doğru ilerleyen kalabalık yolda tüm serseriliğimizle güle oynaya okula ve işe gidenlere nispet yapıyorduk. Açık bulduğumuz bir tekele girip okul çantalarımızı bira ve şarapla doldurmuştuk. Keyfimiz biranda iki katına çıkmıştı. Adımlarımız hızlanmış hemen sahilde uygun bir kayalıkta yapacağımız şiir dinletisi heyecanı bedenlerimizi sarmıştı. Alt geçidi geçince bilindik bir yer karşımızdaydı. Televizyondan bildiğimiz ve izlediğimiz mahallenin muhtarları karşımızdaydı. Temelin kahvesinde o semtin demirbaş amcaları dedeleri çaylarını içiyor, gözlüklerinin üzerinden gazetelerini okuyorlardı.

Temelin kahvesinde çay içmeyi yanında simit yemeye karar vermiştik. Kahvenin dışında boş bulduğumuz bir masaya oturduk, çaylarımızı söyledik, bu sırada yavuz elinde simitlerle sıcak çayların servisine yetişmişti. Çay simit faslında kahkahalarımız yükseliyordu, çünkü simit lokmalarını birbirimizin yüzümüze banıp afiyetle yiyorduk. O şirin köşe kahvesinde, işe giden insanlar kiskanırcasına bizlere bakıyormuş gibi geliyordu. Hesabı öğrenci işi ortak ödeyerek sahile ilerledik. Kimsenin olmadığı bir burunda sadece bizler vardık. Herkes kaba etine uygun kayayı bulduktan sonra yığılmıştık. Ben boylu boyunca uzanmış dinlenirken aponun ve yavuzun tacizi altında gülmekten yıkılmıştık.

Oturduğumuz burunun denize yakın noktasında ilginç bir baraka dikkatimizi çekmişti. Görebildiğim kadarıyla içinde sadece bir yatak vardı. Barakaya bakarken, oturduğumuz yerden biraz uzakta bir sandal, içinde saç sakalına karışmış üstü başı kir içinde bir adam, sandalın içindeki suyu bir kovayla ağır ağır boşaltıyordu. Duruma pek aldırış etmemiştik, biralar benim çantamdaydı. İlk apo benden birasını istemişti, birasını verdim sonra yavuzun nurayın ve özenin...

Kapağı açamadığımız için aponun başında toplanmıştık. Dişleriyle açabilen alkolik derecesinde birisiydi. Sırayla kapakları çıkardı ve tekrar oturduğumuz kayalıklara dağılmıştık. Biramdan ilk yudumları alırken ve sandaldaki adama bakarken, ilk hangi şiirle başlasam diye düşünüyordum.

Yavuz en sevdiği şiiri defterine bakmadan yüksek sesle söylemeye başlamıştı bile. Ahmet arif, hasretinden prangalar eskittim. Yavuz gerçekten güzel şiir okurdu. Yudumlarımız hızlanmıştı ve ben hala hangi şiirle başlasam diye düşünürken çantamdan defterimi çıkardım. Şiiri bitmişti peşinden apo şiirine başladı. Kendi yazmış olduğu bir şiirdi okuduğu... Onunda şiiri bitince gözler bana dönmüştü. Bende nazım hikmetten taranta-babuya beşinci mektubu okumaya başladım, hem de ne okuma. Şiirin içinde es verip biramdan yudumluyor yine devam ediyordum. Şiirle birlikte biramda bitmişti. Peşinden bir sürü şiiri sırayla okumaya devam ettik. Sandaldaki adam su dökmeyi bırakmış bize bakıyordu, yüzünü seçemiyordum sakalından. Ayağa kalktı ve seslendi:

-gençler yüreğinize sağlık, sayenizde günüm güzel başladı...size bir şey sormak istiyorum, müsaadeniz varsa.

—eyvallah abi, beğendiysen ne mutlu. Buyur sor...

— dünya da en güzel şey sizce nedir? Hadi bilin bakalım...

Şiirlerin ve alkolün vermiş olduğu etkiyle soruyu da pek derinlemesine düşünmeden her birimizden farklı farklı cevaplar dökülmüştü.

Aşk, sevgi, dostluk, anne, evlat,

Bunlar değildi, sandaldaki adam bunlara güldü ve kafasını hayır anlamında salladı. Kafamız durmuştu sanki, bir sürü şey zirvaladık ama hiçbirisi değildi. Hırs yapmıştık, biryandan kızlara da hava atma derdindeydik erkekler olarak...

Dayanamadım sordum;

-abi bu sorunun cevabını sen biliyor musun?

—evet biliyorum.

—söyle bizde bilelim.

—bekleyin gençler yanınıza geliyorum.

Adam geliyordu ama ben görünüşünden dolayı biraz çekinmiştim. Aynı çekingenliği arkadaşlarımın yüzünde de görebiliyordum.

Adam gelmişti ama gelmeden keskin kokusu önce gelmişti. Bu kokunun içinde çözemediğim alkol kokusu da vardı. İster istemez adamın karşısında tedbirli duruyordum. Ters bir şey yaparsa ya vuracaktım ya da kaçacaktım...

Adam bir kayalığa oturdu, sandalına doğru bakıyordu. Biz ayaktaydık ve hepimiz gergin...

Adam söze başladı;

—Gençler dünyada en güzel şey gözdür.

-Abi o şarkıydı ama eşekler üzerine...

Yavuzun bu sözü bizi biraz güldürmüştü ama hala gergindik. Adam devam etti;

—Gençler dünyada en güzel şey gerçekten gözdür. Ben 1987 yılında adam yaralamaktan 6 yıl Paşa kapı cezaevinde yattım. Her gün aynı insanları görünce, aynı duvara bakınca, avludan aynı gökyüzüne bakınca, bakmanın görmenin ne demek olduğunu daha iyi anlıyor. İşte bu yüzden göz dünyanın en güzelidir.

Afallamıştık. Birbirimize hem bakmak istiyor, bakınca da gözlerimizi kaçırdık.

Adam devam etti;

—karımı çok seviyordum, onun için hayatımı değiştirdim. Alkolü bıraktım. Ama o beni sırtımdan bıçakladı. Yaraladığım adamla ben hapisteyken kaçıp gitti.

Özen Nuray'ın omzuna yüzünü saklamış hıçkırarak ağlıyordu, nefesi bana kadar geliyordu. Adam görünmeyen yüzünü elleriyle ovuşturuyordu, ağlıyordu. Görüntüsünden ve kokusundan irkildiğim adamın yanında elim omzundaydı. Diğer tarafında apo ve yavuz. Kızlar arkamızda ayakta birbirlerine sarılmış durumdaydı. Ve adam devam etti;

—yaraladığım adam, karımı işten çıkınca takip edip laf atıyormuş. Devamlı olunca karım bana anlattı olanları bende o sinirle ertesi gün karımı takip ettim o adamı bulmak için, sonrasını hatırlamıyorum.

Yavuz çantasındaki şarabı çıkardı, mantarını apoya açtırıp adama uzattı. Elleri titriyordu. Bir yudum aldı sonra ikinci, üçüncü derken şişeyi olduğu gibi kafasına dikti. Devam etti;

—gençler birbirinizin değerini bilin, gözünüzün de değerini bilin. Gerçek dostluk var diyemem ama varsa ona sahip çıkın. Benim tek dostum bu elimdeki şişe...

Adam bu sözlerini söylerken ben çantamda bira arıyordum. Kalmamıştı, ne zaman içtim bilmiyorum. Ayağımın dibindeki şişelerden anladım bitirdiğimi.

Adam barakasına gidip yatağının altından düğün resimlerini getirdi, onları yırtmamış sadece. Gitme zamanımız gelmişti kızlardan dolayı ama gitmeyi hiç istemiyordum. Adamda istemiyordu kalın size mangal yapayım alkol alayım,

sohbet eder dertleşiriz. Çok istiyordum ama gitmek zorundaydık. Adam birer içki sonra gidersiniz demekle yetindi. Kabul ettim, aynı şekilde arkadaşlarda. Uzakta bankta oturan iki çocuğa bağırdı adam;

—çocuklar buraya gelin

Çocuklar aheste bir halde geliyorlardı. Anladığım kadarıyla tiner kokluyorlardı. Hallerine üzülmüştüm. Adam cebinden para çıkardı ve bize sordu;

—gençler ne içelim?

-abi bira birer tane...

—bacılar siz ne içersiniz?

Nuray cevapladı;

—bizde bira içeriz...

Adamın görünmeyen yüzü biranda belirginleşti.

—Bacım size bira yok kızarım yoksa

Devam etti tiner çeken çocuklara dönerek;

-abilerine birer tane bira. Yani üç tane onlara ablalara meyve suyu bana da şarap alın hadi koşun...

Çocuklar koşmaya yeltenseler de bu zordu onlar için. Adamın söylediklerini düşünüyordum. Bu sırada adam apoyu kolundan tutup barakasına götürdü. Uzaktan onlara bakıyordum ama kafamda adamın sesleri yankılanıyordu. Kızlarda diğer tarafa oturmuşlar sohbet ediyorlardı. Epey bir süre geçti tiner çeken çocuklar ellerinde poşetlerle yanımıza geldiler. Fazladan bir poşet vardı, içinde erikler. Bizim kızlar için erik bahçesine dalmışlar. İçkilerimizi içtik kızlarda meyve sularını. Ayrılırken o tanımadığım ama asla unutamayacağım adama öyle bir sarılmıştım ki... Oradan uzaklaştık kimsede çit yoktu sessizce evlerimize dağıldık.

Kaçtığımız günün hafta sonunda aynı yere o adamın yanına gitmek istedim, gittim de...

Baraka yıkılmıştı, adam yoktu, sandal yoktu...

Saatlerce aynı yerde oturdum belki gelir diye, ama gelmedi...

Şimdi düşünüyorum da gerçekten dünyada en güzel şey gözmüş. Çünkü onu gördüm, paylaştım. Yaşam yolunda bakışımı etkileyen adamı unutmam, unutamam da

O yaralı adamdan bana kalan bir çift göz ve keş kelerle unutamadığım o güzel kaçamak günü...

Keşke...

Keşke...

Murat SERÇEK

Boğuş

Dili olmayan bir kalemim varmış meğerse,
Haykırmak istiyor yorgun bedenim ama nafiye,
Ağlamak sadece günümü kurtarıyor,gülmekte acıyı
Nereye baksam yaşanmışlık..gülüşler...hıçkırıklar
Çekip gitmelerin blörfünde sömürülen duygular...
Dili olmayan kalemim isyanlarda...

6 eylül 07

Murat Serçek

Denizfeneri

yorgunluğun sırtına düştüğü bir geceydi sen geldiğinde,
gece karanlık,kalbinde beklenen ışık
aylardır beklenen ilk ışıktın karanlıklarda
ilk kara parçası,yol gösterici,yüklerin pusulası
açık denizlerden kopup geldim,gecemin deniz feneriydin
nazımın mavi limanını gördüm sende ve ormanın kardeşliğini
gök senin,deniz benim bu dünya bizim...

Murat Serçek

Eksik

Bir yorganım var beni kaplayan,ama ısıtmayan
Anne şevkati görüntüsün de, ama değil
Hep bir eksik var bilmediğim
Bildiğimde hep bir eksik..
Yastığım sır saklar olmuş benden,
Kedi gibi pismama rağmen var bir eksik
Gecenin karanlığını beni ısıtamayan
Yoksa yorganımın yalnızlığı...

Murat Serçek

Geçen yıl bugün

Ağırlaşan rüzgarın içinde kentin yakarışları dilsiz,
Sokaklar sessiz, ben yorgun
Yalvarışlar yakarışlar nafîle, kefen denizinde.
Kimliksiz aynalar anlamsız bugün,
En sevdiğim melodiler yabancı ve uzak.
Geçen yıl bugün sen vardın, yarın yoksun...

Sensiz İstanbul hem yetim hem öksüz,
Her yeni gün umutsuzluğun içinde umut,
Umudun içinde umutsuzluk.
Her uyanış özlem, her kapanış sitem.
Kuşlar bile göç etti,
Geçen yıl bugün sen vardın, yarın yoksun...

Artık biliyorum bu kent, virane kent,
Biliyorum geceler daha karanlık.
Kuşlar yuvasına dönmekte kararsız,
Bu bayramda şekersiz
Geçen yıl bugün sen vardın, yarınlarda yoksun...

Murat Serçek

Haydarpaşa

Oturmuşum denize bakıyorum
Denize bakarken yılların eskitemediği,deviremediği paşayı görüyorum
Haydarpaşa,Haydarpaşa garını...
Ufak bir balıkçı teknesi ilerliyor ağır ağır
Ama nereye benim acılarımla beraber

Murat Serçek

Limansız Yelkencik-1

Sen,
Bu hayat yolculuğunda bir limansın.
Ben minik bir yelkenli...
Rüzgar nerden eserse,
Liman nedir bilmem, çekil tutma beni...
Hiç gönlüm yok yelkenimi kapatıp,
Azıcık durmaya...

...
Liman bana gelsin.

...
Derdim liman olsa, bilirdim değerini.
Ama derdim liman değil ki...

Murat Serçek

Limansız Yelkencik-2

Elbet sende yanaşacaksın, sığınacaksın bir limana...
Uyma deli rüzgara,
Bir gün sana dönerse rüzgar,
Anlarsın yelkencik, anlarsın değerimi.

...
Ö zaman durma yelkencik.

...
Rüzgarınla özgür ol, ama emin ol ki;
Bıraktığın bu limanı bulman zor,
Ve unutma ki,
Mavi denizin de sınırları var...

Murat Serçek

Yalansa Dönmesin

Maskeli insanların içinde en maskesiz
En gerçek ben,onlar için rüya..
Gözlüklerin içinde;
Dünyamı rüyadır, rüyamız mı dünya
Küçük insanların büyük dünyasında,
Dünyayı yeşil yapan ela gözlerim
Benim adım ebruli, kimisi için gerçek
Kimisi için ulaşılmaz...
Kırılması gözlükler soldurma yesilimi,
Yoktan sevdalarımı öldürme yüreğimde...
Akıyorum usulca dilsiz yüreklere,
Suskunum dönen yalan dünyada,
Yalansa dönmesin bu dünya,elveda...

Murat Serçek

Yarım Őir

Ve bitti...

Gitti...

BitiŐlerin içinde gitmeyi baŐardı.
Giderken bittiğini bilmeden gitti,
Bulut oldu kuŐ oldu su oldu, bitti
Bitmedi hasret dinmedi gidiŐin
Bitti gitti, beni yiyip bitirdi

Murat Serçek